

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

PLAÇA DEL POBLE

No hi ha alegria

Som més pobres que fa un any... i baixant

Després del debat d'investidura que es va dur a terme al Consell General els dies 9 i 10 de maig no s'han vist al carrer grans manifestacions d'alegria. Més aviat es nota un creixement del pessimisme.

I no s'hi val de justificar la crisi en l'augment del preu de les matèries primeres o en els desequilibris mundials.

S'entén la por al futur de gran quantitat de ciutadans, que no van votar a DA, que fa no res temien no poder arribar a final de mes i ara comencen a estar segurs que no hi arribaran. Les empreses de distribució i els supermercats fa dies que avisen.

En el discurs del dia 9, Xavier Espot va anunciar mesures per animar. Es va posar el vestit social per diferenciar. Va avisar que no augmentaria impostos, per acontentar els seus. Va distribuir tones de benestar, però verbal, des del faristol del Consell General.

Algú creu que haurà aconseguit alegrar el país de les tristesses?

Si la ciutadania percep alguna millora se li alegrarà la cara. Si tot queda en paraules, com els darrers quatre anys, continuarem en la tristor.

La lectura dels reculls dels dos dies del debat d'investidura portava a una pregunta: en mans de qui estem?

El discurs del dia 9 recorda una frase de Groucho Marx: "La política és l'art de buscar problemes, trobar-los, fer un diagnòstic erroni i aplicar el remei equivoccat."

És evident que la majoria de la investidura –els 17 consellers generals que representen 32,66% dels electors del 2 d'abril– no és adequada ni suficient per gestionar la crisi econòmica i social d'Andorra.

La seva configuració –amb Ciutadans Compromesos i Acció– és idèntica a la de la legislatura anterior. Es proposen pactes d'Estat però de "continuïtat": el consens s'ha de fer sobre el seu programa.

D'altra banda, per molt que Concòrdia faci exercicis d'elasticitat contra l'associació amb la Unió Europea i Andorra Endavant hi mantingui una oposició frontal, moltes polítiques del país ja venen marcades, avui i

Cal repartir els costos de la crisi amb criteris de justícia i segons l'interès general

ahir, per l'acord comercial del 1990 i per l'acord monetari del 2011.

L'economista britànic John Maynard Keynes va afirmar que la política "consisteix a combinar tres coses: eficiència econòmica, justícia social i llibertat individual".

Una societat democràtica com l'andorrana és difícil de governar perquè combinar de forma adequada les tres coses que assenyala Keynes (economia, justícia i llibertat) esdevé molt complicat.

Quan es dona prioritat a

l'eficiència econòmica –que és l'objectiu dels que han defensat impostos baixos en la campanya electoral– es degrada la justícia social. Espot ha anunciat que endarrerirà l'edat de jubilació i augmentarà les cotitzacions.

La llibertat individual quedarà a ben segur malmesa també quan el govern, continuïtat clara de l'anterior, amb l'excusa de no caure en excessos reguladors, deixi que la guineu sigui la guardiana de les gallines en l'àmbit dels arrendaments.

Mentrestant, la inflació és elevada, persistent, i provoca la pèrdua de poder adquisitiu i l'apujada de preus dels aliments.

Els marges empresarials són baixos, moltes empreses pateixen per absorbir la pujada de preu de l'energia i tot plegat anticipa una revisió a la baixa del creixement.

Estem en una situació d'enorme incertesa en la qual continuarà l'increment dels tipus d'interès per intentar reduir la inflació. Som més pobres que fa un any.

Per això caldria parlar d'un pacte de rendes, sobre salaris i marges empresarials, un pacte per establir qui i com pagarà els costos de la crisi.

Perquè d'això es tracta: de repartir els costos de la crisi que patim –i que es pot agreujar– d'acord amb criteris de justícia i pensant prioritàriament en l'interès general.

Beneficiar-ne uns perjudicant-ne d'altres en funció exclusiva de raons electoralistes és una política que consolida la fractura social i les dues Andorres.